

Рим утвърждава видението — число осем

Основи от пясък: Отхвърлянето на пророческата истина в лаодикийския адвентизъм

Jeff Pippenger

2024-08-18

В последната статия се позовахме на следните думи на Исус.

Пазете се от лъжепророци, които идват при вас в овчи дрехи, а отвътре са грабливи вълци. По плодовете им ще ги познаете. Берат ли хората грозде от тръни или смокини от бодили? Така всяко добро дърво дава добър плод, а лошото дърво дава лош плод. Доброто дърво не може да дава лош плод, нито лошото дърво може да дава добър плод. Всяко дърво, което не дава добър плод, се отсича и хвърля в огъня. И тъй, по плодовете им ще ги познаете. Не всеки, който Ми казва: Господи, Господи, ще влезе в небесното царство, а онзи, който върши волята на Моя Отец, Който е на небесата. Мнозина ще Ми кажат в онзи ден: Господи, Господи, не в Твоето ли име пророкувахме? и не в Твоето ли име бесове изгонвахме? и не в Твоето ли име извършихме много велики дела? И тогава ще им заявя: Никога не съм ви познавал; махнете се от Мен, вие, които вършите беззаконие. И тъй, всеки, който слуша тези Мои думи и ги изпълнява, ще оприличи на разумен човек, който е построил къщата си на канара; и заваля дъждът, придойдоха реките, духнаха ветровете и се устремиха върху онази къща; но тя не падна, защото беше основана на канара. А всеки, който слуша тези Мои думи и не ги изпълнява, ще се оприличи на безразсъден човек, който е построил къщата си на пясъка; и заваля дъждът, придойдоха реките, духнаха ветровете и връхлетяха върху онази къща; и тя падна; и падането ѝ беше голямо. Матей 7:15–27.

Бунтът от 1863 година бележи началото на това как лаодикийският адвентизъм от седмия ден изгражда лъжлива основа върху пясъка. Пясъкът представлява сатанинския принцип на плурализма, в противоположност на Канарата на абсолютната истина. Абсолютната истина се установява върху двама свидетели, а истините, представени на двете свещени карти на Авакум, които адвентизмът постепенно е отстранил, са извлечени от Библията и потвърдени от Духа на пророчеството. Тези истини са абсолютни.

„Врагът се стреми да отклони умовете на нашите братя и сестри от делото по приготвянето на народ, който да устои в тези последни дни. Неговите софизми са замислени да отвеждат умовете далеч от опасностите и задълженията на настоящия час. Те оценяват като маловажна светлината, която Христос дойде от небето да даде на Йоан за Своя народ. Те учат, че събитията, които са тъкмо пред нас, не са достатъчно важни, за да им се обърне особено внимание. Те обезсилват истината с небесен произход и ограбват Божия народ от миналата му опитност, като му дават вместо нея една лъжлива наука. „Тъй казва Господ: застанете по пътищата и вижте, и попитайте за древните пътеки, де е добрият път, и ходете по него.“ [Йеремия 6:16.]“

„Нека никой не се стреми да отнеме основите на нашата вяра — основите, които бяха положени в началото на нашето дело чрез молитвено изучаване на Словото и чрез откровение. Върху тези основи ние градим вече повече от петдесет години. Хората може да предполагат, че са намерили нов път, че могат да положат по-здрава основа от онази, която е положена; но това е голяма измама. „Защото никой не може да положи друга основа освен тази, която е положена.“ [1 Коринтяни 3:11.] В миналото мнозина са се заемали да изградят нова вяра, да установят нови принципи; но колко дълго устоя тяхното строение? Скоро падна, защото не беше основано върху Канарата.“ Свидетелства, том 8, 296–297.

Когато настъпи 11 септември 2001 година, настъпиха и дъждовете на Светия Дух.

„Късният дъжд трябва да се излее върху Божия народ. Могъщ ангел трябва да слезе от небето и цялата земя да бъде озарена от неговата слава.“ Review and Herald, 21 април 1891 г.

Когато великите сгради на Ню Йорк бяха съборени от едно докосване от Бога, късният дъжд започна да ръси. Когато настъпи 11 септември 2001 г., шлюзовете на папските принципи бяха отприщени.

„В това време на преобладаващо беззаконие протестантските църкви, които са отхвърлили едно „Тъй казва Господ“, ще достигнат до странно положение. Те ще се обърнат към света. В своето отделяне от Бога те ще се стремят да направят лъжата и отстъплението от Бога закон на нацията. Те ще въздействат върху управниците на страната, за да бъдат издадени закони за възстановяване на изгубеното надмощие на човека на греха, който седи в Божия храм и показва себе си, че е Бог. Принципите на Римокатолическата църква ще бъдат взети под закрилата на държавата. Протестът на библийската истина вече няма да бъде търпян от онези, които не са направили Божия закон правило на живота си.“ Review and Herald, 21 декември 1897 г.

„Патриотичният акт“ бележи началото на защитата на римокатолическите принципи, която постепенно води към скоро предстоящия неделен закон. На 11 септември 2001 г. четирите ветрове, които представляват исляма на третото горко, започнаха да духат.

„Ангелите държат четирите ветрове, представени като разярен кон, който се стреми да се откъсне и да се понесе по лицето на цялата земя, носейки разрушение и смърт по пътя си.

„Нима ще спим на самия праг на вечния свят? Нима ще бъдем вяли, студени и мъртви? О, дано в нашите църкви имаме Духа и диханието на Бога, вдъхнати в Неговия народ, за да може той да се изправи на краката си и да живее. Ние трябва да видим, че пътят е тесен и че вратата е тясна. Но когато преминаваме през тясната врата, нейната широта е без предел.“ Manuscript Releases, volume 20, 217.

Дъждът, вятърът и потопа дойдоха на 11 септември 2001 г., и Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден бе изпитана, както бяха изпитани юдеите при кръщението на Христос и както бяха изпитани протестантите, започвайки от 11 август 1840 г. Оттогава до

бунтовното предсказание от 18 юли 2020 г. домът на Лаодикийските адвентисти от седмия ден постепенно падаше, също така несъмнено, както храмът на юдеите бе обявен за пуст преди кръста, и както протестантите преминаха в отстъпнически протестантизъм при първото разочарование на 19 април 1844 г.

Лаодикийското движение на третия ангел тогава навлезе в своя окончателен процес на изпитване; и както при изпитанието, започнало на 11 септември 2001 година, девиците бяха призовани да се върнат към древните пътища, които бяха основополагащите истини не само на милеристкото движение на първия и втория ангел, но и на основополагащите истини на движението на третия ангел.

Символът на отхвърлянето на онези основополагащи истини в контекста на силната заблуда е вестта, която Павел записва във Второ послание до солунците. Тази вест е символизирана чрез „ежедневната“ в книгата на Даниил, защото именно в пасажа от Посланието до солунците Уилям Милър стигна до разбирането, че „ежедневната“ в книгата на Даниил представлява езическия Рим.

Написани са книги, които разглеждат определението на „ежедневната“ в книгата на Даниил. Повечето са погрешни, макар че, ако желаете да прегледате труд от адвентен богослов, който представя въпроса правилно, бихте могли да откриете „Тайната на ежедневната“ от John W. Peters. В тази статия нямам намерение да разглеждам този аспект на „ежедневната“. Има също и други книги, които проследяват историята на „кой, какво и защо“, чрез която лъжливият възглед за „ежедневната“ в крайна сметка бе установен в лаодикийския адвентизъм от седмия ден.

Определението на еврейската дума, преведена като „ежедневната“, и историята на бунта срещу основополагащата истина за „ежедневната“, който започна с пълна сила през 1901 г., бяха многократно изложени в „Таблиците на Авакум“, както и в неотдавнашните статии върху книгата Даниил.

В тази статия възнамерявам да запазя съсредоточаването върху пророческите характеристики, свързани със символа на отхвърления Рим, по отношение на „ежедневната“. Всеки, който искрено приема авторитета на писанията на Елън Уайт, трябва просто да прочете следното, за да узнае кое е правилното разбиране за „ежедневната“.

„Тогава видях по отношение на „Всекидневната“, че думата „жертва“ е била добавена от човешка мъдрост и не принадлежи на текста; и че Господ даде правилното разбиране за нея на онези, които възвестяваха вика за часа на съда. Когато съществуваше единство, преди 1844 г., почти всички бяха единни в правилното разбиране на „Всекидневната“; но след 1844 г., в объркването, бяха възприети други възгледи и последваха тъмнина и объркване.“ Review and Herald, 1 ноември 1850 г.

Да се отхвърли разбирането на Уилям Милър за „всекидневната“ означава едновременно да се отхвърли и авторитетът на писанията на Елън Уайт, защото тя видя, „че Господ даде правилното разбиране за нея на онези, които възвестиха вика за часа на съда.“ Показано ѝ

беше също, че другите възгледи за „всекидневната“ пораждат „тъмнина и объркване“, които не са свойства на Христос. Милър разпозна „всекидневната“ като езически Рим, когато изучаваше Второ послание към солунците.

„Продължих да чета и не можах да намеря друг случай, в който то [ежедневното] да се среща, освен в Даниил. Тогава [с помощта на конкорданс] взех онези думи, които стояха във връзка с него: „отнема“; той ще отнеме ежедневното; „от времето, когато ежедневното бъде отнето“ и т.н. Продължих да чета и мислех, че няма да намеря никаква светлина върху текста; накрая стигнах до 2 Солунци 2:7, 8. „Защото тайната на беззаконието вече действа; само че онзи, който сега възпира, ще възпира, докле бъде отстранен, и тогава ще се яви онзи беззаконник“ и т.н. И когато стигнах до този текст, о, колко ясна и славна ми се яви истината! Ето го! Това е ежедневното! Добре тогава, какво има предвид Павел под „онзи, който сега възпира“, или пречи? Под „човека на греха“ и „беззаконника“ се има предвид папството. Добре, а кое е онова, което пречи папството да се яви? Ами че това е езичеството; следователно „ежедневното“ трябва да означава езичество.“ — Уилям Милър, *Second Advent Manual*, стр. 66. *Advent Review and Sabbath Herald*, 6 януари 1853 г.

В крайна сметка лаодикийският адвентизъм отхвърли правилното разбиране, което бе дадено на Милър и на онези, които възвестиха вика за часа на съда, и прие погрешната идея на отстъпническия протестантизъм, че „ежедневната“ представлява Христовото служение в светилището. Това разбиране е абсурдно на много равнища, но освен че е погрешно, то твърди, че един сатанински символ е символ на Христос.

„Така, макар драконът в първичен смисъл да представя Сатана, във вторичен смисъл той е символ на езическия Рим.“ Великата борба, 439.

Милър отъждестви „непрестанната“ с езическия Рим, дракона, но Лаодикийският адвентизъм възприе от падналия протестантизъм идеята, че тя представлява небесното светилищно служение на Христос. Отхвърлянето на Милъровото отъждествяване на „непрестанната“ с езическия Рим представлява отхвърляне на една истина, която е представена и на двете свещени карти, изпълнение на втора глава от Авакум. Следователно това е отхвърляне на една основополагаща истина, както беше и отхвърлянето на седемте времена от Левит двадесет и шеста глава.

Да се отхвърли истината, че „ежедневната“ представлява езическия Рим, означава да се отхвърлят основите на адвентизма и авторитетът на Духа на пророчеството. Да се отъждестви символ на Сатана със символ на Христос е равнозначно на това да се отъждестви делото на Христос с делото на Сатана.

„Като отхвърлиха Христос, еврейският народ извърши непростимия грях; и като отказваме поканата на милостта, ние можем да извършим същата грешка. Ние оскъбвяваме Княза на живота и Го излагаме на позор пред сатанинската синагога и пред небесната вселена, когато отказваме да слушаме Неговите упълномощени вестители и вместо това слушаме оръдията на Сатана, които биха отклонили душата от Христос. Докато човек върши това, той не може да намери нито надежда, нито прошка, и накрая

ще изгуби всяко желание да се примири с Бога.“ Копнежът на вековете, 324.

Когато лаодикийският адвентизъм отхвърли основополагащото разбиране за „ежедневната“ и за седемте времена, той не само отхвърли авторитета на Духа на пророчеството и основите, но отхвърли и делото на Уилям Милър, който бе доведен до своите разбирания от ангела Гавриил и от други ангели.

„Бог изпрати Своя ангел, за да въздейства върху сърцето на един земеделец, който не бе вярвал на Библията, и да го поведе да изследва пророчествата. Божии ангели многократно посещаваха този избраник, за да направляват ума му и да откриват пред разбирането му пророчества, които винаги са били тъмни за Божиия народ. На него бе дадено началото на веригата на истината и той бе воден да търси звено след звено, докато не погледна с удивление и възхищение върху Божието Слово. Там той видя съвършена верига на истината. Това Слово, което бе смятал за невдъхновено, сега се разкри пред погледа му в своята красота и слава. Той видя, че една част от Писанието обяснява друга, и когато един пасаж бе затворен за разбирането му, той намираше в друга част на Словото онова, което го обясняваше. Той приемаше свящото Божие Слово с радост и с най-дълбоко уважение и благоговение.“ Ранни писания, 230.

„Неговият ангел“ е израз, който обозначава ангела Гавриил.

„Думите на ангела: „Аз съм Гавриил, който стоя пред Бога“ показват, че той заема положение на висока чест в небесните двореци. Когато дойде с вест до Даниил, той каза: „И няма нито един, който да ми съдейства в това, освен Михаил [Христос], вашият княз.“ Даниил 10:21. За Гавриил Спасителят говори в Откровението, като казва, че „Той го изпрати и го яви чрез Своя ангел на Своя слуга Йоан.“ Откровение 1:1.“ Копнежът на вековете, 99.

Отъждествяването на сатанински символ като символ на Христос е не само паралел на непростимия грях, но непростимият грях е свързан и с отхвърлянето на вестителите, които Христос изпраща. Тогава „ежедневната“ се превръща в символ на непростимия грях, и когато се разбере, че „избраният“, Уилям Милър, е бил воден към правилното разбиране на тази истина, а след това тя е била отхвърлена, това съответства пряко на Второ послание към солунците, което е именно пасажът от Писанието, в който Милър е направил своето откритие. Да се отхвърли тази истина е доказателство за липса на любов към истината, а този бунт води до оттегляне на Светия Дух и до предаване на нечистия дух на Сатана, което Павел определя като силна заблуда.

Както „грабителите от твоя народ“, които „утвърждават видението“, така и „ежедневната“ е символ на езическия Рим. В контекста на Второ послание към солунците Павел учи, че отхвърлянето на посланието на втора глава е доказателство, че онези, които постъпват така, не любят истината. Понеже не любят истината, представена в тази глава, те приемат силно заблуждение.

Всички пророци се обръщат към последните дни, а предишните вдъхновени пасажки в тази статия показват, че силната заблуда идва върху онези, които не обичат истината, по време

на изливането на Светия Дух. Едната група приема маслото, а другата група приема силната заблуда.

Светият Дух се излива в течение на историята, когато Светият Дух бива отнеман от онези, които отхвърлят нарастването на познанието, което се разкрива през двата периода на изпитание в запечатващото време — от 11 септември 2001 г. до скоро предстоящия неделен закон. Повтаряйки един предишен пасаж:

„Като се вира към последните дни, същата безкрайна сила заявява относно онези, които „не приеха любовта към истината, за да се спасят“: „И поради това Бог ще им изпрати силно заблуждение, за да повярват на лъжа, та да бъдат осъдени всички, които не повярваха на истината, а намериха удоволствие в неправдата.“ Понеже отхвърлят ученията на Неговото Слово, Бог оттегля Своя Дух и ги оставя на измамите, които обичат.“ Ранни писания, 46.

Ред по ред, Даниил учи, че в последните дни разбойниците от твоя народ (символ на Рим) утвърждават видението. Разбойниците са представени и като „ежедневната“. Соломон учи, че в последните дни онези, които нямат видението, загиват, което означава да бъдат голи. Да бъдеш направен гол е да бъдеш лаодикиец, а лаодикиец е неразумна девица.

„Състоянието на Църквата, представено чрез неразумните девици, е наречено също и лаодикийско състояние.“ Review and Herald, 19 август 1890 г.

Да бъдеш неразумна девица, когато вестта на Среднощния вик пристигне, означава да проявиш онова, което Йоан записва в шестнадесетата глава на Откровение като „срама на твоята голота“. Предупреждението на Йоан в шестата язва е във връзка с тройния съюз на змея, звяра и лъжепророка, които от 1989 година насам са в процес на повеждане на света към Армагедон.

Посланието на Павел във Второ послание до солунците не е просто за това, че езическият Рим е представен от Данаил като „ежедневната жертва“, а главата подчертава връзката на езическия Рим с папския Рим. Езическият Рим възпираше (задържаше) човека на греха да се възкачи на престола на земята през 538 г. Щом езическият Рим бе отстранен, тогава се открива „тайната на беззаконието“, „онзи беззаконник“, който е римският папа. В тази глава Павел посочва една конкретна пророческа връзка между езическия и папския Рим. Да се отхвърли учението на тази глава означава да се отхвърли истината и да се приеме силно заблуждение.

Никой да не ви мами по никакъв начин; защото този ден няма да дойде, докле не дойде първом отстъплението и не се открие човекът на греха, синът на погибелта, който се противи и превъзнася над всичко, що се нарича Бог или на което се отдава поклонение, тъй щото той като Бог сяда в Божия храм, представяйки себе си за Бог. Не помните ли, че още когато бях при вас, ви казвах това? И сега знаете онова, което го възпира, за да се открие в своето време. Защото тайната на беззаконието вече действа; само че има Един, Който сега възпира, докле бъде отстранен. И тогава ще се открие беззаконникът, когото Господ ще погуби с дъха на устата Си и ще унищожи с блясъка на Своето пришествие:

онзи, чието идване е по действието на Сатана, с всякаква сила, знамения и лъжливи чудеса, и с всяка измама на неправдата между онези, които погиват, защото не приеха любовта към истината, за да се спасят. И затова Бог ще им изпрати силно заблуждение, за да повярват на лъжата, та да бъдат осъдени всички, които не повярваха на истината, а благоволиха в неправдата. 2 Солунци 2:3–12.

Защо тези хора от последните дни са „осъдени“? Защо им се изпраща „силна заблуда“? Защо те „погиват“ и така разкриват срама на своята голота? Откъсът заявява, че това е така, защото те не обичат истината, а истината, изложена в главата, установява, че езическият Рим, четвъртото царство в библейското пророчество, ще възпрепятства папския Рим, петото царство в библейското пророчество, да се възкачи на престола, докато езичеството не бъде отстранено.

Връзката между езическия и папския Рим, която е посочена в главата, е посочена от Йоан и чрез връзката между църквата в Пергам и църквата в Тиатир. Пергам съответства на езическия Рим, а Тиатир е папският Рим. Павел и Йоан дават две свидетелства за връзката между двете власти, както прави и книгата на Даниил.

В книгата на Даниил връзката между езическия Рим и папския Рим многократно е представена. Във втора глава на Даниил тя е изобразена чрез смесването на желязото с кал. В седма глава на Даниил както езическият, така и папският Рим са „различните“ царства; и макар че втора глава на Даниил представя двете сили като смес, седма глава посочва, че папската власт произлиза от десетрогото царство на езическия Рим. В осма глава на Даниил малкият рог от стихове девет до дванадесет е Рим и в двете му фази. Стихове девет и единадесет представят малкия рог в мъжки род, като по този начин посочват езическия Рим, а стихове десет и дванадесет представят малкия рог в женски род, като по този начин посочват папския Рим.

В осмата глава на Даниил, тринадесети стих, езическият и папският Рим са представени като две опустошаващи сили. Езическият Рим е „всекидневната“ опустошаваща сила, а папският Рим е престъплението, което опустошава. В единадесета глава, тридесет и първи стих, „всекидневната“ опустошаваща сила на езическия Рим поставя мерзостта, която опустошава, а именно папската власт. В дванадесета глава, единадесети стих, „всекидневната“ опустошаваща сила на езическия Рим е отстранена, за да бъде установена мерзостта, която опустошава — папството.

Взаимоотношението между двете опустошаващи сили на Рим е основна тема в книгите на Даниил и Откровение, и именно това взаимоотношение Павел посочва като истината, която трябва да бъде възлюбена, ако човек желае да избегне силната заблуда, която се поражда от вярването в лъжата. Бог никога не е излишно повторителен и всяко представяне на взаимоотношението между езическия Рим и папския Рим дава свое особено свидетелство по този въпрос; но да се отхвърли символът на Рим в последните дни означава да се отхвърли късният дъжд и да се приеме на негово място силна заблуда. Това означава човек завинаги да бъде определен като гол Лаодикиец.

Лаодикийските адвентни историци, макар и да не проявяват никакво свято уважение към ролята и делото на Уилям Милър, все пак признават, че именно неговото разбиране за взаимовръзката между езическия и папския Рим е било пророческата структура, върху която той е изградил „всичките“ си пророчески приложения. Гавриил и другите ангели водиха Милър да разбере взаимовръзката между езическия и папския Рим, но в своята история той не видя Рим като тройна същност, състояща се от змея, звяра и лъжепророка.

В неговото време Съединените щати още не бяха започнали своята роля на лъжепророк, защото протестантите в Съединените щати не станаха дъщери на Рим до 1844 година, а основополагащото дело на Милър вече бе поставено върху картата от 1843 година, изработена през май 1842 година.

През 1989 г. последните шест стиха на единадесета глава на Даниил бяха разпечатани и вестителят за този период от време разпозна, че има три сили, чиито пророчески дейности преминават през стихове четиридесет до четиридесет и пети от единадесета глава. Южният цар в стих четиридесети е силата на змея, северният цар е папската сила, която в началото на стиха през 1798 г. беше получила смъртоносна си рана от силата на змея — Наполеонова Франция. В този стих папската сила започва делото по изцеляването на смъртоносна си рана. През 1989 г. северният цар отвърща на удара срещу драконовата сила на Съветския съюз, който тогава бе станал южният цар. Когато звярът на католицизма отвърна на удара срещу Съветския съюз, той дойде с прокси-армията на Съединените щати, лъжепророка от Откровение, шестнадесета глава. Драконовият южен цар, звярът — северен цар, и лъжепророкът на колесниците, конниците и корабите са всички представени в стих четиридесети, а пророческата линия завършва в стих четиридесет и пети, когато папската сила „идва към своя край, и не ще има кой да ѝ помогне“.

Армагедон, в Откровение шестнадесета глава, е символична географска област, обозначаваща бунта на човечеството, който предшества завръщането на Христос. Армагедон е символ; думата е съставена от две думи: „Har“, означаваща планина, и „Megiddo“, което е долината Езраел. Фактът, че Йоан е съчетал планина с Мегидо, при положение че Мегидо е долина, известява изучаващия пророчествата, че Армагедон е символ, който съдържа географска препратка, защото в долината Езраел няма планина.

Долината Езраел се намира между трите морета (Средиземно море, Галилейско море и Мъртво море) и Йерусалим. Тя е сравнително централно разположена в северен Израил, като тези три водни басейна и Йерусалим се намират около нея в различни посоки. Четиридесет и пети стих на единадесета глава на Даниил е мястото, където северният цар стига до своя край, без никой да му помогне, и стихът определя географския му край като между моретата и славната свята планина на Йерусалим. Четиридесети стих на единадесета глава на Даниил въвежда трите сили, които са предмет на изцелението на смъртоносна рана на папската власт и на нейния окончателен край.

Първата фраза на стиховете определя времето на края през 1798 г., когато папството получи своята смъртоносна рана, а четиридесет и пети стих посочва неговата постоянна

смъртоносна рана. Пророческата история между първата и последната смърт на папската власт разкрива бунта на човечеството, когато то възстановява надмощието на папската власт, при което нейната смъртоносна рана е изцелена преди окончателната гибел на папската власт. Шестте стиха носят печата на истината, защото и началото, и краят са смъртта на папската власт, а средните стихове представляват бунта на човечеството, докато първата смъртоносна рана бива изцелена.

На Милър бе дадена светлина от небесни ангели относно връзката между езическия и папския Рим. Ключът за разбирането на Милър за пророческия модел, който той използваше във всички свои пророчески приложения, беше „ежедневната“ във Второ послание към солуняните. „Ежедневната“ в тази глава е езическият Рим, което установява видението, до което Уилям Милър достигна в разбирането си; защото именно Рим, разбойниците от твоя народ в четиринадесетия стих на единадесета глава, установява видението.

Вестителят, издигнат, за да разбере увеличаването на знанието през 1989 година, дойде до разбиране на тройната природа на Рим. Милър беше вестителят на първия и втория ангел и разбираше първото и второто проявление на Рим, за да утвърди видението, което представи на света. Вестителят на третия ангел дойде до разбиране и на трите проявления на Рим, за да утвърди видението, което му беше дадено да прогласи на света.

Първото проявление на Рим беше езическият Рим. От езическия Рим произлезе папският Рим, второто проявление. От първите две проявления произлезе съвременният Рим — тройният съюз на змея, звяра и лъжепророка.

В следващата статия ще продължим разглеждането на спора относно „всекидневната“ в адвентната история.

„Онзи, Който вижда под повърхността, Който чете сърцата на всички човеци, казва за онези, които са имали голяма светлина: „Те не са наскърбени и смаяни поради своето нравствено и духовно състояние.“ Да, те избраха своите собствени пътища и душата им се наслаждава в мерзостите им. „И Аз ще избира тяхното заблуждение и ще докарам върху тях онова, от което се боят; защото, когато виках, никой не отговаряше; когато говорех, те не слушаха; но вършеха зло пред очите Ми и избраха онова, в което не благоволих.“ „Бог ще им изпрати силно заблуждение, за да повярват на лъжата“, защото не приеха любовта към истината, за да се спасят, „а намираха удоволствие в неправдата“. Исаия 66:3, 4; 2 Солунци 2:11, 10, 12.

„Небесният Учител попита: „Каква по-силна заблуда може да измами ума от преструвката, че градите върху правилната основа и че Бог приема делата ви, когато в действителност извършвате много неща според светската политика и съгрешавате против Йехова? О, това е голяма измама, омайваща заблуда, която завладява умовете, когато човеци, които някога са познали истината, бъркат формата на благочестие с неговия дух и сила; когато си въобразяват, че са богати, забогатели и нямат нужда от нищо, а в действителност имат нужда от всичко.“

„Бог не се е променил спрямо Своите верни служители, които пазят дрехите си неопетнени. Но мнозина викат: „Мир и безопасност“, докато ги постига внезапна погибел. Ако не настъпи пълно покаяние, ако хората не смирят сърцата си чрез изповед и не приемат истината такава, каквата е в Исус, те никога няма да влязат в небето. Когато в нашите среди настъпи очистване, ние вече няма да почиваме безгрижно, хвалейки се, че сме богати и забогатели, и нямаме нужда от нищо.“

„Кой може истинно да каже: „Нашето злато е пречистено в огъня; нашите дрехи са неопетнени от света“? Видях нашия Наставник да посочва дрехите на тъй наречената праведност. Като ги смъкна, Той откри осквернението отдолу. Тогава ми каза: „Не виждаш ли как те лицемерно са прикрили своето осквернение и гнилост на характера? „Как верният град стана блудница!“ Домът на Моя Отец е превърнат в тържище, място, откъдето Божественото присъствие и слава са се оттеглили! Поради това има слабост и липсва сила.““ Свидетелства, том 8, 249, 250.